

Israel och palestinierna

Nedan återges två artiklar som påvisar att många i dagens Israel förtränger sanningen om det pågående kriget och i synnerhet blundar för palestiniernas öde, samtidigt som det har blivit allt vanligare att se alla palestinier som terrorister. Tragiskt nog har stora delar av den israeliska opinionen vridits alltmer i reaktionär riktning och en fred som även tillerkänner palestinierna rättigheter är mer avlägsen än någonsin.

Gwenaëlle Lenoir

”Israel bryr sig inte om palestiniernas öde”

Mediapart, 2 september 2024

Hot om en stor regional konflikt, massakrer på löpande band i Gaza, förhandlingar om eldupphör, inre motsättningar, en ekonomi på nedgång ... Vilka är stämningarna i det israeliska samhället elva månader efter 7 oktober?

Mellanöstern tycks dömt till hopplöshet i dessa tider av krig. Kriget mot Gaza tycks utan ände och Israels armé ökar antalet råder på Västbanken, där palestinierna också blir offer för blodiga attacker av bosättare som känner sig trygga med att aldrig bli bestraffade. Det israeliska samhället skakas av att ettårsdagen av massakrerna den 7 oktober 2023 närmar sig, traumat av de händelserna är fortfarande helt levande, och hårda motsättningar råder om man ska försöka nå en uppgörelse med Hamas om ett eldupphör som gör det möjligt att få ut den gisslan som fortfarande hålls fångslad i Gaza.

Eyal Sivan, israelisk medborgare, antisionistisk jude, filmare och författare, är känd för att med skarp blick ha studerat det israeliska samhället och Palestinas historia. Han är precis tillbaka från en resa i Israel och vi bad honom ge en bild av det rådande läget där.

Du bor i Frankrike men åker regelbundet till Israel för att träffa dina släktingar. Du har alltså en bild av utvecklingen i det israeliska samhället. Hur skulle du beskriva läget idag?

Jag ser det som djupt splittrat med å ena sidan en del som sträcker sig från Netanyahu till den politiska mitten och å andra sidan en som sträcker sig från ”bibisterna”, som en del kallar Netanyahus anhängare, till extremhögern, som jag kallar ”judaister”, judiska jihadister.

Extremhögern står för en apokalyptisk uppfattning i det avseendet att man är ute efter att få Apokalypsen att bli verklighet. Av den orsaken försöker den ge en religiös dimension åt en konflikt som är kolonial och territoriell. När Itamar Ben Gvir [minister för nationell säkerhet] förrättar bön på Moskéesplanaden [i Jerusalem] sker det för att dra in arabvärlden och den muslimska världen i stort. När en minister [Amichai Eliyahu, minister för kulturarvet] säger [i november 2023] att man måste släppa en atombomb över Gaza innebär det en apokalyptisk lösning.

Och vi såg nyligen en artikel i tidningen *Haaretz* där man ställde frågan vad konsekvenserna av användning av kärnvapen skulle bli. Idag håller de allra mest apokalyptiska scenarierna på att bli vardag, allt är möjligt och till och med rent av sannolikt.

Vilka är skiljelinjerna i de två delar av samhället du talar om?

Motsättningen handlar om vilket utrymme de religiösa respektive de sekulära ska ha. Det finns ingen motsättning i själva den etniska frågan. Det finns motsättningar om de demokratiska institutionerna, av samma typ som fanns strax före 7 oktober 2023. Men den s k oppositionen mot Netanyahu står inte för något alternativ till kriget.

Ta bara de stora demonstrationerna i lördags. De skedde för frigivning av gisslan och mot Netanyahu, mot den korruption som är inneboende i Netanyahu-systemet, men där fanns inte ett plakat, inte en enda t-tröja om att få slut på kriget och de israeliska fanorna var fler än antalet demonstranter. Där finns stora likheter med de stora demonstrationerna före 7 oktober i fjol till försvar av demokratin, men enbart den judiska demokratin och som omsorgsfullt valde att blunda för den palestinska frågan.

Följden är att Netanyahu, enligt de senaste opinionsmätningarna, kan komma att vinna nästa val. Bara några hundratals israeler från ”blocket mot ockupationen”, som består av olika anti-koloniala grupperingar och människorättsorganisationer, talar om massakrer, om folkmord.

Resultatet av kriget mot Gaza är förfärligt. Varför finns inte större motstånd mot det?

Israelerna vill inte veta vad som händer i Gaza och det är för övrigt också vad de säger. När man talar med folk på gatan, med taxichaufförer, med försäljare, heter det hela tiden: ”Det vi utsätter dem [palestinierna] för är bara rätt åt dem.”

De har lagt sig till ro, vill inte höra talas om att armén dödat 16 000 barn i Gaza, inte se massförstörelsen, den systematiska tortyr som [människorättsorganisationen] *B'Tselem* dokumenterat, eller vad som sker på Västbanken. ”Vi hyser inte tillräckligt medlidande med oss själva, hur skulle vi då hysa något gentemot någon annan”, så låter det från en del i Israel.

En annan del, vanligt folk, men även militära bedömare och specialister på arabvärlden, säger att om detta krig bara fortsätter beror det på att ”vi gått fram med silkesvantarna”. Ett bevis på att vi har en ytterst renhårig armé som bara går försiktigt fram.

På tv talar man förstås ständigt om gisslan och militära operationer, men följderna av dem visar man aldrig. Rabins gamla dröm – ”jag drömmer om att en dag vakna och finna Gaza uppslukat av havet” – är i viss mening något som alla delar. Israelerna drömmer om att palestinierna bara ska försvinna, att det ska vara över. Deras öde berörs de inte av.

Hård kritik riktas mot Netanyahu och hans regering. Däremot verkar de militära institutionerna förskonade.

En stor majoritet stöder Israels armé. Samma armé som inte lyckades förhindra attacken i söder, som för första gången sedan självständighetsförklaringen 1948 möjliggjorde en invasion innanför Israels internationellt erkända gränser. Samma armé som fram till den 6 oktober 2023 talade om för oss att den var den starkaste i regionen och en av de starkaste i världen. Samma armé, som hittills visat sig ur stånd att få bukt med en organisation som Hamas, som inte är någon stat, åtnjuter fortfarande stort stöd i samhället.

Eller för att uttrycka det mer radikalt: augusti är ju första månaden för nyrekrytering av unga israeler och då hade den stöd av alla mödrar som fortsatte, och fortsätter att göra det, att skicka sina sönder. Det israeliska samhället stöder sin armé och därmed vad denna armé har för sig.

Omröstningen om lagen som ska tvinga ultraortodoxa judar att göra militärtjänst, som de hittills varit undantagna från, ledde till protester. Det talades till och med om risken för inbördeskrig.

Tidningarna talar inte om inbördeskrig utan brödrakrig, vilket säger åtskilligt om detta samhälles stamkaraktär. Jag tror inte det minsta på något sådant. Men jag ska framhålla en sak: vad är det de sekulära kritiserar de religiösa för i denna historia? Jo, de säger, ”vi vill inte ensamma bära krigsörden. Det är inte normalt att bara vi måste vara soldater och mördare.”

De religiösa vill fortsätta studera och inte upptas i armén. Om man är motståndare till detta krig är det de ultraortodoxa man får stödja.

Hur reagerar man i Israel på kravet från åklagaren i Internationella brottmålsdomstolen om internationell arresteringsorder mot Benjamin Netanyahu och försvarsministern Yoav Gallant och utslaget i Internationella domstolen i Haag om ockupationen?

De flesta i det israeliska samhället, inklusive den goda delen för att använda Hannah Arendts formulering, ser det som en hetsjakt på Israel. Att landet utsätts för dubbla måttstockar eftersom inte andra förbrytarländer döms på samma sätt. Det som brukar betraktas som oppositionen i Israel delar den uppfattningen.

Så fort åklagare Kahn [vid Internationella brottmålsdomstolen] kom med sin begäran om arresteringar skyndade sig Yair Lapid, symbolen för denna opposition mot Netanyahu i Israel och företrädare för städernas övre medelklass, att ge sitt stöd till sin svurne fiende Netanyahu och slog fast att det handlade om ihärdig antisemitism mot Israel.

Är inte israelerna räddas för att deras land ska råka ut för sanktioner?

Nej. För israelerna är det internationella samfundet delat i två: å ena sidan den amerikanske Onkeln och å andra sidan ett antisemitiskt Europa. Så länge amerikanerna är på vår sida är vi skyddade. Och i själva verket är israelerna djupt övertygade om, och historien har också gett dem rätt, att skällande hund inte bits. Alla FN-deklarationer om ockupationen, bosättningarna, alla upprörda uttalande ... har inte lett till någonting som helst.

Israelerna är övertygade om att det inte heller nu kommer att leda till något. Och fakta ger dem rätt för vapnen fortsätter ju att levereras. Israel fortsätter med sin repression på Västbanken, nya bosättningar bildas, Gaza förstörs massivt, södra Libanon bombas ... och det händer ingenting.

Om associationsavtalet mellan EU och Israel skulle upphävas med hänvisning till artikel 2, dvs grava brott mot mänskliga rättigheter, skulle det drabba alla som nu åtnjuter skatteförmåner, har rätt att resa utomlands, osv. Om till exempel israeliska soldater med dubbel nationalitet skulle dömas, eller arresteras, eller inte längre fick skriva sin sig vid brittiska universitet, då skulle det bli annat ljud i skällan.

Men då måste man klart markera att man inte längre tänker nöja sig med ord, upprördhet eller varningar. Annars kommer inget att förändras. Israel har vant sig vid mycket. När vi var små brukade vi sjunga en sång som vi fått lära oss av våra föräldrar och far- och morföräldrar. Refrängen lyder: "Hela världen är mot oss, hela världen är mot oss" och allra sist kommer det: "Hela världen är mot oss, och det skiter vi i."

Hur ska man definiera det Israel utvecklats till efter den 7 oktober 2023?

I snart elva månader har det israeliska samhället skolats i att acceptera alla fasor. Jag tänker då inte på Gaza eftersom det israeliska samhället inte bryr sig om Gaza: om det är 10, 15, 40 eller 50 eller 180 000, som [den brittiska medicinska tidskriften] *The Lancet* uppger – det bryr sig inte det israeliska samhället om, utan det handlar bara om den fasansfulla tanken på att gisslan dör, en del på grund av israeliska bombningar, tanken på att soldater dör varje dag. Gränserna förflyttas hela tiden.

Hur länge ska folk gå med på omplaceringar inne i landet? Landets norra del har förvandlas till en permanent krigszon. Positionerna flyttas fram hela tiden: judar förrättar allt oftare bön på Moskéesplanaden, rekordartat antal fångar dör i israeliska fängelser. Tidigare ledde en död fånge i fängelserna genast till storstrejk och kravaller på de palestinska territorierna. Nu blir det inga reaktioner. Alltså fortsätter man.

Egentligen är Israel, ironiskt nog, på väg att integreras i Mellanöstern. Men sämsta sortens Mellanöstern. Precis som andra stater får man totalt stöd av Väst, och i synnerhet av USA, utifrån ekonomiska intressen som inte har något att göra med befolkningens intressen.

Precis som andra stater har Israel blivit en militärt-teokratisk ekonomi där det mesta går till militären som också svarar för den sociala sammanhållningen, ett land med enorma klyftor mellan rika och fattiga, med stora rikedomar och där mycket av tillgångarna och investeringarna sker utomlands. Israel har blivit ett samhälle av folk med dubbel nationalitet, dvs en bourgeoisie med dubbel nationalitet med möjlighet att lämna landet.

Den har redan skickat sina barn utomlands för landets universitetsväsen håller på att förfalla. Och med en minoritet, de palestinier som är medborgare i staten Israel, helt tystad på grund av rädsla och ett territorium utan rättigheter där man kan agera som man behagar.

David Shulman¹

”Ytterst sällan får man här i Israel höra den nakna sanningen”

Internationella domstolens utslag om Israels ockupation

New York Review of Books, 21 augusti 2024

Internationella domstolen i Haag har slagit fast att Israels ockupation av Västbanken är illegal. Ändå kommer det inte på något avgörande sätt att minska bosättarnas våld mot palestinerna eller göra israelerna medvetna om det.

Den 19 juli kom Internationella domstolen i Haag med sitt rådgivande utslag om Israels ockupation av den palestinska Västbanken och därmed även, indirekt, om Gaza. Det är troligen det viktigaste rättsliga uttalandet i den frågan sedan sexdagarskriget 1967 ledde till att Israel tog kontrollen över de territorierna. Det var i december 2022 som FN:s generalförsamling gett Internationella domstolen i uppdrag att komma med en rådgivande uppfattning om ockupationen och även om den inte har någon möjlighet att få till stånd förändringar kan konsekvenserna av utlåtandet mycket väl bli långtgående. Mycket hänger på hur världens stormakter, inte minst USA, reagerar. Israel kommer för sin del att göra allt för att ignorera domstolens utslag:

Staten Israels fortsatta närvaro på ockuperat palestinskt territorium är olagligt, staten Israel ställs under kravet på att snarast upphöra med sin olagliga närvaro på ockuperat palestinskt territorium; staten Israel ställs under krav på att omedelbart avbryta all bosättningsaktivitet och evakuera alla bosättare från ockuperat palestinskt territorium ...

Domstolen är av uppfattningen att till följd av Israels politik och agerande, som sträcker sig över decennier, har det palestinska folket under lång tid berövats rätten till självbestämmande och en fortsättning av den politiken och agerandet undergräver dess möjligheter att utöva den rätten i framtiden.

För mig och andra aktivister i Södra Hebronbergen och Jordandalen på Västbanken innebar domstolens utlåtande en stunds lättnad och frist. Det är ytterst sällsynt här i Israel att få höra den nakna sanningen om ockupationen, trots att de av oss som upplevt den direkt och på nära håll har känt till den i vad som förefaller vara evigheter. I Israel har däremot den allmänna

¹ David Shulman är författare till *Tamil: A Biography* och flera andra böcker. Han är professor emeritus vid Hebreiska universitetet i Jerusalem och tilldelades 2016 Israels pris för religiösa studier. Han har länge varit medlem av Ta'ayush – en judisk-palestinsk samarbetsorganisation på de ockuperade palestinska territorierna.

opinionen i huvudsak vänt ryggen till sådana insikter. Ockupationen kan ju knappast betecknas som någon nyhet.

Jag får nog modifiera det uttalandet. Jag vet ju att information om ockupationen och dess fasor är vida spridd och tillgänglig i Israel. De flesta av de dagliga brotten mot palestinierna på Västbanken sker ju bara några kilometer från israeliska medborgares hem innanför de gränser som rådde före 1967. Särskilt hemska händelser rapporteras ibland, i rätt dämpade och perifera former, i *Haaretz* – den enda tidningen i landet värd respekt och någon enstaka gång på tv:s kvällsnyheter som ses av alla. Ändå låter freds- och vänsterinriktade israeler ofta chockerade när jag berättar om hur jag bevittnat våldsamma attacker av bosättare och soldater mot palestinska herdor och bönder. Det är som om den sortens kunskaper inte får plats i folks medvetande, som om själva kunskapen finns någonstans i hjärnan men att kunskap om den kunskapen inte gör det (enligt klassisk indisk logik vet man inte om något om man inte medvetet vet att man vet det). Kort sagt har en stor del av Israels befolkning levat de senaste fem decennierna i olika former och grader av förnekelse.

Här är ett typiskt exempel. En natt i slutet av juli sov jag i beduinbyn Ras al-ʿAin i södra Jordandalen. I närheten av byn, en grymt het och torr zon, flyter en sval, ren bäck ner från bergen. Byborna behöver det vattnet för att överleva och underhålla sina hjordar av får och getter, varje dag fyller de fem eller sex tankar kopplade till traktorer med vatten från bäcken. Israeler från illegala bosättningar i närheten gör allt de kan, inklusive ondskefulla attacker, för att hindra palestinierna från att komma åt vattnet, målet är att torka ut dem och få dem att lämna sina hem. Armén, polisen, den civila förvaltningen och militärdomstolarna samarbetar samtliga med bosättarna i de pågående fejderna med herdarna. Våra aktivister är på plats vid bäcken, natt och dag, för att skydda palestinierna så gott det går. Den kvällen hade vi ägnat en timme eller två åt att avvärja knivbeväpnade, maskerade unga våldsmän från bosättningar, som försökte stoppa en ensam traktor och den tank den hade med sig från att förse byn med vatten.

Ofta kommer israeliska bosättare från de äldre bosättningarna, och som kanske är mindre våldsbenägna än de från de nya ställena, ofta handlar det om religiöst ortodoxa, för att ha picknick vid bäcken. En vän till mig, sedan länge medlem av det israeliska fredslägre och ortodox jude – och väl insatt i bosättarnas kultur -, talade med två av dessas medelålders bosättare om läget i Ras al-ʿMin. ”Vaddå?”, sa de, ”menar ni att det förekommer våld här? Det är ju omöjligt.” En total överraskning – för folk som bor i hjärtat av Västbanken, på stulen palestinsk mark. Jag tror inte de låtsades vara chockade. För vanliga israeler i Tel Aviv eller Jerusalem är det än mer osannolikt att inse verkligheten bakom det systematiska statliga våld som riktas mot oskyldiga palestinier när någon gång information om det på något sätt smyger sig ut i den allmänna sfären. För att uttrycka det enkelt, de vill inte veta, eller också bryr de sig egentligen inte.

Verkligheten är en stark drog, för stark för många. Frestelsen att förneka den brukar vara oemotståndlig. I Ras al-ʿAin precis som i så många andra byar på Västbanken innebär verkligheten att bara låtsas om inget mitt under ständig brutal förföljelse och upprepade dödshot från bosättarna. Det handlar inte bara om vatten. Den 22 juni ägnade israeliska bosättare – en del av dem välkända för oss – med uppbackning av soldater och polis hela morgonen åt att gå från fårstängsel till fårstängsel i området kring Ras al-ʿAin och stal bybornas får mitt på ljusan dag. Ett får är värt mellan 150 och 500 dollar på Västbanken – en betydande summa för herdor som har svårt över huvud taget att överleva. Samma illasinnade grupp beväpnade våldsmän återkom dagen därpå för att fortsätta stölderna. Allt dokumenterades av våra aktivister på plats. Stölder av palestiniernas får har blivit något vanligt bland bosättare i Jordandalen och centrala Västbanken tillsammans med nattliga räder då man bränner bostäder och fordon, förstör solpaneler och vindkraftverk, skjuter skarpt mot bybor och deras hjordar,

slår sönder allt som går att slå sönder och misshandlar alla som går att misshandla. Till detta kommer den civila förvaltningens barbariska kampanj för att slå sönder palestinska hus i alla delar av Area C, de 60 procent av Västbanken som står under direkt och uteslutande israelisk kontroll.

Till Internationella domstolens heder betecknar den också i sitt domslut bosätternas våld mot palestinerna, som regeringen inte gör något för att förhindra, som en krigsförbrytelse. Som väntat replikerade premiärminister Benjamin Netanyahu på Internationella domstolen med att skenheligt påstå att man inte kan vara ockupant i sitt eget hemland. De stora nyhetskanalerna endera ignorerade domslutet eller fördömde det på sedvanligt vis: domarna var givetvis partiska mot Israel eller rent av antisemitiska (försvarsvapen nummer ett i israelisk propaganda). Den hårdföra israeliska högern – bl a de flesta religiösa sionister; de extremister som leds av Itamar Ben-Gvir, den dömda brottsling som nu är minister för nationell säkerhet; och de 27 procent av väljarna som fortfarande stöder Netanyahu orm man får tro en opinionsmätning från juni – har inget behov av att förneka något alls. Tvärtom: de är ideologiskt eller mentalt för etnisk rensning. Bara ett fåtal kommentatorer (i *Haaretz*) förmådde uttrycka tanken att Internationella domstolen bara uttalat den uppenbara sanningen. B Michael, den mest bitske av de vänstersinnade journalisterna, skrev den 23 juli i en lysande satirisk artikel att Israel borde bomba Haag.

Det kanske mest talande är hur relativt rationella personer faller in i konsekvent förnekelse. Ta till exempel den återhållsamma, vanligtvis förnuftige, reportern Itamar Eichner från *Ynet*, en populär websajt av mitten-vänster-karaktär. I en lång replik till Internationella domstolen sammanfattade Eichner alla viktiga inslag i domslutet och ställde mot detta vad han kallade ”fakta på marken”, i nästan samtliga fall understödde hans citat domstolens utslag. Men Eichner kom fram till en märklig slutsats: domstolens utslag, skrev han, är ”fullständigt absurt” (*hazui* på hebreiska, ett kraftfullt sätt att avse något otänkbart). Det är som om fakta dör bort eller blir meningslösa inför solidaritet baserad på stamtillhörighet. Uppenbarligen faller det inte Eichner in att det är ockupationen som är absurd, eller rent av kriminell.

Vid ett tillfälle, i Södra Hebron-bergen efter en attack på palestinier av marodörer från bosättningen Susya med stöd av armén, frågade en europeisk journalist mig, ”Hur är det möjligt att något så galet kan existera?” En vän bland aktivisterna svarade, ”För att israeler är som får, de följer bara flocken.” En palestinsk herde råkade höra den kommentaren och protesterade genast: ”Inte mina får”, sade han. ”Där tänker alla själva.” Jag antar att får inte är förmögna till förnekelse. Men israeler är inte som får.

Förnekelse av det slag vi ser i Israel idag är en sjukdom. En del kanske säger att rädsla är en evolutionär fördel; förnekelse gör det möjligt för folk att stå ut med svårt kognitivt obehag. Men förnekelse har alltid ett pris. Det är ett sätt att ljuga för sig själv, medvetet eller inte. Och vad händer när miljontals människor faller offer för den lögnen under väldigt laddade och farliga omständigheter? Förnekelse av själva existensen av ett palestinskt folk som delar marken med judarna men som berövats den, utan möjlighet till rättslig prövning, i själva verket utan några grundläggande mänskliga rättigheter, leder oundvikligen till våld och aggressivitet. Man behöver våld för att rättfärdiga lögnen, inklusive våld mot sitt eget förnekande jag. Rutinmässigt bosättningsvåld i årtal mot palestinska grannar får en långsamt förtärande effekt på Israel som moraliskt samfund. Förnekande eller ignorerande eller (än värre) rationalisering av sådana handlingar förgör vår potential att vara fullt ut mänskliga.

Själva ursprunget har sin bakgrund i hur staten tillkom. De första sionisterna var blinda för att det fanns en palestinsk befolkning med egna anspråk på landet. den sionistiska standardupfattningen är att Palestina var ”ett land utan folk för ett folk utan land”. Det förekom viktiga undantag: den store hebreiske författaren Ahad Ha'am som i en insiktsfull essä, ”Sanningen

från Eretz Israel” (1891) noterade existensen i Palestina av ett djupt rotat arabiskt folk som ”inte med lätthet tänker ge upp sin plats”; den excentriske journalisten Leopold Weiss, som tillbringade några år i Palestina omedelbart efter första världskriget och förutsåg den våldsamma etniska konflikt som snart skulle utbryta; gruppen av engagerade intellektuella kring *Brit Shalom* som Martin Buber, Gershom Scholem och Judah Magnes som på 1920- och 1930-talet försökte uppnå jämlikhet mellan judar och araber i Palestina och ett närmande mellan de båda nationella rörelserna; och senare, på 1940-talet, Hannah Arendt som ansåg enda hoppet på sikt för sionisterna bestod i att ingå i en multietnisk politisk enhet med lika rättigheter för alla. Men de var bara de ropandes röster i öknen.

Det är viktigt att konstatera att våldsamt palestinskt motstånd mot det sionistiska projektet startade tidigt och att i den blodiga inre palestinska kampen mellan moderater och extremister under Mandattiden var det de senare som fick överhanden. Nu är det vår tur att upprepa det mönstret. Och samtidigt, om vi hoppar till Osloavtalet på 1990-talet, ser vi att en klar majoritet av vanliga israeler var redo att erkänna palestiniernas nationella rörelse och stödja en historisk kompromiss. Bubblan av förnekelse sprack, ett ganska långt tag. Den andra intifadan år 2000 och att extremhögern därefter fått makten har fört Israel till dess nuvarande nadir, också före Hamas fasansfulla attacker den 7 oktober 2023.

Givetvis anser folk på högerkanten, särskilt inom extremhögern, att det är sådana som jag som lever i förnekelse; en del av oss, säger de hoppfullt, ”nyktrade ju till” den 7 oktober och har nu insett att alla palestinier, utan undantag, är blodtörstiga terrorister. Och det är ju också vad bosättarna försöker säga oss rakt i ansiktet. Det snedvridna synsättet behöver knappast några motargument. Ett av de mest skadliga uttalanden som gjorts det senaste kvartsseket var när premiärminister Ehud Barak, efter det att Camp David-samtalen år 2000 havererat, förklarade att palestinierna inte var någon partner för fred. Åren efter det misslyckandet gjorde Israel klart att man inte ville ha någon trovärdig partner. Och det är fullt tänkbart att man genom sin politik och sitt agerande idag kommer att se till att Hamas och Islamiska jihad tar kontrollen över Västbanken.

I sången ”Blowin’ in the Wind” undrade Bob Dylan, ”Hur många gånger kan en man vända bort blicken/och bara låtsas att han inte kan se något?” Antagligen inte hur många gånger som helst. Sanningen har till sist ändå en förmåga att tränga igenom slöjan, som Internationella domstolen visat alla som bryr sig. Trots allt som sker, trots den förhärjande hyper-nationalismen och den orubbliga viljan till judisk överhöghet, trots en extremistisk och totalt dysfunktionell regering inriktad på att slå sönder staten, finns det miljoner israeler som fortfarande trängtar efter fred, även om de just nu är för skräckslagna och fulla av förtvivlan och vrede för att medge det. Under tiden har vi arbete att utföra i Ras al-´Ain och dussintals andra byar på väg att gå under. Tro inte att ett slut på ockupationen väntar runt hörnet.

När jag skriver detta förbereder Israel sig på stora missilattacker från Hezbollah i Libanon och från Iran efter mordet på Hezbollah-befälhavaren Fuad Shukr i Beirut och på Ismail Haniyeh, chef för Hamas politiska avdelning, i Teheran. Ingen vill förneka att Israel har fiender inriktade på folkmord, men mordet i Teheran var helt klart ytterst dåraktigt, eller något värre, av Netanyahu, som också fortsätter att bromsa ett eldupphör i Gaza som skulle kunna göra det möjligt för de överlevande i den israeliska gisslan att få komma hem. Man kan förundra sig över varför armén inte lagt märke till, efter all erfarenhet man har av beställningsmord, att den politiken nästan aldrig tjänar något meningsfullt syfte.

Dessutom går det inte att koppla detta pågående krig, som hela tiden hotar att förvandlas till en förödande regional konflikt, från ett halvsekel av ockupation, kriminella bosättningsprojekt och dagligt barbari från bosättare mot oskyldiga palestinska samhällen på Västbanken. Så länge som Israel framhärdar i att utvidga och fördjupa ockupationen och envist förnekar pale-

stinierna rätten till självbestämmande består det existentiella hotet mot staten, och eskalerar i själva verket kontinuerligt. Det finns ett alternativ till ändlöst krig och eventuellt självmord, men kanske har Israel inte längre vare sig den politiska förmågan eller viljan att förverkliga det.

Översättning: *Björn Erik Rosin*